

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 5738708

סגן בצלאלי הילה ז"ל

בת סיגלית וירון

נולדה בירושלים

ב-י"ז באלול תשנ"א, 27/8/1991

התגוררה במבשרת ציון

נפלה בעת מילוי תפקידה

ב-כ"ו בניסן תשע"ב, 18/4/2012

שרתה בחיל רפואה

מקום נפילה: ירושלים

באזור: ירושלים והסביבה

נקברה בירושלים - הר הרצל

הותירה הורים ושלושה אחים

סגן בצלאלי הילה ז"ל
בת 20 בנפלה

קורות חיים

בתם השנייה של סיגלית וירון. נולדה ביום י"ז באלול תשנ"א (27.8.1991) בירושלים. אחות לניב, צח ואור.

כשהילה נולדה בכתה אימה מהתרגשות והמיילדת בחדר הלידה אמרה: "למה את בוכה? נולדה לך שלגייה – ילדה לבנה עם שיער שחור, בוהק ויפה".

הילה גדלה כנסיכה בין שלושת אחיה. היא בלטה משחר ילדותה באינטליגנציה גבוהה, הייתה עצמאית ומאוד רגישה, ילדה חמה ואוהבת חיים, חובבת סדר וניקיון עד כדי איסטניסיות. הוריה, אחיה ובני משפחתה המורחבת הרעיפו עליה אהבה והיו גאים בה מאוד בת משפחתה גל אביהוד אמרה עליה: "הילדה המדהימה שעם הגעתה 'אורות וברקים', כף, שמחה והמולה, שפע של סיפורים..."

היא למדה והתחנכה בבית הספר היסודי לשפות בפסגת זאב בירושלים, אחר כך המשיכה לחטיבת הביניים "רנה קסין" בעיר.

בגיל ההתבגרות, התחברו סיגלית והילה והיו לחברות לב שיכלו לדבר על כל נושא בפתחות וקרבה.

כתלמידת תיכון "בויאר" בירושלים, בד בבד עם הצטיינותה בלימודים, בלטה הילה בשמחת החיים שלה, ביכולת המנהיגות שלה, ברוח ההתנדבות ובתרומתה לחברה. היא הייתה פעילה בכל מיזם קהילתי, חברה במועצת תלמידים שכבתית ובית-ספרית וכיהנה כיו"ר מועצת תלמידים במחוז ירושלים. היא נאבקה תמיד על הצדק והדרך הנכונה, התחברה עם כל אדם, גם עם שונים ממנה, כמו בדואים, ערבים או חרדים. כל מי שהילה פגשה זכר אותה, כי הייתה לה אוזן קשבת למצוקות הזולת, סקרנות אינסופית ומוטיבציה לשנות,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן בצלאלי הילה ז"ל

לפעול ולהפעיל, ללכד.

הילה התקבלה למסלול השגרירים של ארגון LEAD שמאתר מדי שנה תלמידי כיתה י' מתוך אלפי מועמדים, במטרה לקדם ולפתח את הדור הבא של ההנהגה בישראל. בחטיבת הביניים ואחר כך בתיכון, היא הקימה את מועצת התלמידים בירושלים, הייתה פעילה בה, שימשה מזכירת מועצת הנוער הארצית וב-2008 נבחרה לכהן כיושבת ראש מועצת תלמידים ונוער במחוז ירושלים. הסגן שלה היה תלמיד דתי-חרדי, ומדי שבוע הם היו מדברים במשך שעות בטלפון. הילה הייתה בראש העשייה בכל מקום בו יכלה לתת מעצמה: נחושה, אנרגטית, חכמה, בעלת מחשבה ותפיסה עמוקה ועולם עשיר מאוד. מעולם לא התפשרה ותמיד דרשה מעצמה להצטיין. הפרפקציוניזם שלה בא לידי ביטוי הן בלימודים והן בפעילות החברתית.

היא הייתה חברה טובה, שמחה ומצחיקה. חבר מהתיכון, ארז דבח, כתב: "החיוך שלך טבוע לי עמוק בתוך הראש והוא מסרב להיטשטש ... מובילה חברתית, דואגת, אכפתית וכנה. ילדה מלאת אהבה וחום שצחוקה המתגלגל נישא למרחקים. שלוש שנים העברנו יחד ותמיד היית שם בשבילי: שאלת, דאגת, נתת אוזן קשבת וגם ידעת לבוא ולהתייעץ. הילה, תודה על הזמן הזה. זכיתי להכיר אותך".

הילה חלמה להיות רופאה. היא הובילה פרויקטים רבים במסגרת "מגן דוד אדום". במסגרת "נוער מכבי" יצאה הילה בכיתה י"א עם משלחת צעירים ללמד נערים בבית ספר בדלהי שבהודו להגיש עזרה ראשונה ולבצע החיאה.

הילה הייתה שחינית מעולה ב"הפועל ירושלים" ושיחקה באס"א ירושלים בכדורסל. היא התנדבה לשמש חובשת של קבוצת הכדורגל במבשרת ציון.

בקיץ שבין י"א לי"ב הקימו הילה וחברותיה קייטנת למידה לילדים מעוטי יכולת בשכונת קריית מנחם, שמטרתה הייתה עזרה לימודית באווירה כיפית נעימה.

בסוף י"ב נשלחו ארבע תלמידות לייצג את מדינת ישראל בוועידת נשים בינלאומית בבוסטון שבארצות הברית – WOMEN TO WOMEN. הילה נאמה שם באנגלית מול נשים מכל העולם, גם מאיראן ומלבנון. בעת הצגת משתתפי הכנס קמה בחורה בדואית ואמרה: "אני נציגת פלסטין". הילה התעטפה בדגל ישראל, התפרצה לדבריה, קמה ואמרה: "אני לא מכירה את מדינת פלסטין, אני מכירה את מדינת ישראל". מרבית הנציגות קמו על רגליהן, הריעו לה ומחאו לה כפיים. שתי נערות מאיראן קמו ועזבו את האולם. זו הייתה הצינונת הצרופה של הילה.

היא זכתה באות הפעיל המצטיין המחוזי מטעם משרד החינוך.

נטע שטרנשיין, רכזת השכבה שבה הילה למדה, סיפרה: "תמיד היו לה שאיפות להצליח ולהצטיין והיא אכן הצטיינה בכל התחומים. היא הייתה מלאת שמחת חיים ומרץ. אני כל הזמן רואה את התמונה שלה יושבת עם גיטרה ומנגנת כשמסביבה כל החברים".

בספר המחזור כתבו חבריה: "אם היו עושים אוסקר ב'בוניאר', הילה בטוח הייתה זוכה כמתנדבת השנה ... הילה שלנו, אין מצב שנשכח את שמחת החיים וההיפריות הבלתי נגמרת, כי תמיד היית מעודדת אותנו בכל מצב. אוהבים תמיד, י"ב".

הילה התגייסה לחיל הרפואה, עברה קורס חובשים קרביים וקורס הכשרת מדריכים. מפקדיה בבה"ד (בסיס הדרכה) 10 ביקשו שתישאר להדרכה בקורס, אך הילה התעקשה לצאת לקורס קצינים. בתום הקורס וההשלמה דרשו מפקדיה שתישאר ותפקד על קורס

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן בצלאלי הילה ז"ל

חובשים. אך לבסוף קיבלה את השיבוץ שביקשה, ולמגינת ליבם של מפקדיה יצאה לשרת כקא"ר – קצינת ארגון רפואה בחטיבת הבקעה. כבר בלילה הראשון פיקדה על אירוע של תאונת דרכים שבו הוזנקו שני מסוקים של יחידה 669 לחילוץ הנפגעים. הילה זכתה לשבחים רבים על תפקודה ויכולותיה באירוע זה. גם בהמשך תפקידה הצבאי היא הצילה חיים.

"הייתה לי הזכות לפקד עלייך ולהכשירך כקצינה בצה"ל ובחיל הרפואה," ספד לה כפיר אלמוג, מפקדה של הילה בהשלמה החילית, "הובלת משימות ובמיוחד משימה ערכית של מורשת קרב. עשית זאת ברגישות, במקצועיות ובמצוינות. הצלחת בכל מה שעשית. אבידתך הינה אבידה גדולה עבורי. את הרבה יותר מסמל לגאווה, לערכיות, למנהיגות ולהצלחת חיי אדם. אוהב ומוקיר".

חברתה ללימודים בתיכון, כתבה: "אני לא יכולה להביע במילים כמה עשית בשבילי. את הרמת אותי כשאף אחד אחר לא הצליח. את גרמת לי לחייך בפעם הראשונה באמת ... השיחות עד אמצע הלילה, ההפסקות בהן צחקנו ובכינו ... הילה, את לימדת אותי לסמוך על אנשים, לימדת אותי לאהוב ולבטוח ... תפסת מקום כל כך גדול בלב שלי והצלחת לראות אותי מעבר לכל המסכות שלבשתי ... את תמיד תהיי בלב של כולנו, את אדם נדיר ומיוחד".

כשהתקיימו המיונים לדגלנים, הודיע סגן מפקד חטיבת הבקעה, סא"ל שלום אייזנר, שצריך לבחור שני קצינים לטקס הדלקת המשואות בהר הרצל, לרגל יום העצמאות השישים וארבעה. הילה ביקשה מסגן-אלוף אייזנר, מפקדה הישיר, להיבחר, אבל הוא אמר: "אנחנו לא יכולים לוותר עלייך. אנחנו גזרה עסוקה ואין מי שיעשה שבתות במקומך". הילה הבטיחה שתישאר שבתות בבקעה, נבחרה לצעוד ולשאת את דגל החיל ומיד התקשרה לאימה בהתרגשות ובישרה לה על כך.

סיגלית ידעה מה נדרש מהחיילים שנבחרים לצעוד בטקס, מתוקף עבודתה בהר הרצל. "זה לא פשוט בכלל", היא אמרה לבתה. והילה השיבה: "אימא, זה לא עונש לצעוד עם הדגל. זו זכות". לשאלת האם: "למה זה כל כך חשוב לך?" ענתה הילה: "מהרגע שנכנסתי לצבא, חלמתי רק על זה".

האימונים לטקס יום העצמאות נמשכו כחודש וחצי וכללו צעידה של קילומטרים רבים ברחבה קטנה בקור, בגשם, במקום פרוץ לרוחות כשהמאמנים קפדנים וצועקים. הילה לא התלוננה, משום שהייתה מאושרת שנבחרה לתפקיד.

סרט דוקומנטרי שצולם במשך ארבעת חודשי ההכנות לטקס יום העצמאות המסורתי בהר הרצל, תיעד בין היתר את הילה שסיפרה למצלמה איך השתתפותה בטקס מוטלת בספק לאחר שסבלה מכאבים ברגלה בחזרות. היא אמרה: "זה בוער בכל הגוף. כשרואים את הרקדנים זה מתחיל להיות אמיתי, אתה רואה את זה בחושך ואתה מתחיל להתרגש כי יש לך קהל. אני ממש רוצה להיות בטקס. זה כבר לא עוד חזרה וחזרה, זה אמיתי וזה קורה, ועוד מעט הרחבה פה תתמלא באנשים. אני מאוד רוצה להיות שם, לעבור את כל ההתרגשות הזאת, לראות את החברים מתרגשים סביבי, ואני אהיה עם הבגדים והנעליים, אהיה מצוחצחת ומסודרת ולא אעלה לטקס? זה ממש חבל לי ... המזל לא שיחק לי. אני עולה בפעם המאה, משתדלת ועושה את הטוב ביותר. זה לא תמיד קל וכיף ... גם אני וגם הוריי ואחיי רוצים מאוד שאשתתף בטקס. מאז שאני זוכרת את עצמי אני מגיעה לטקס

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן בצלאלי הילה ז"ל

יום העצמאות בהר הרצל. גם אם היו לי אירועים חברתיים אחרים בתיכון, תמיד התחלתי את הערב פה, כי אי אפשר לוותר על הטקס. מדובר בטקס עם עוצמה אדירה. תמיד מרגש מחדש, יש בו המון כוח וממלכתיות, זה טקס מדהים לטעמי. בשנה שעברה הגעתי לפה בתור חיילת ואמרתי לעצמי, 'אני רוצה לבוא לפה בשנה הבאה בתור קצינה ולהצדיע'. ממש חיכיתי לזה. ועכשיו אני פה בתור צועדת, זה אפילו מיוחד יותר".

הילה ביקשה מאימה לצפות בה צועדת באימונים האחרונים. יום קודם לכן התריעו החיילים שהגשר מתנדנד, והמפיקים בשטח אמרו: "אל תדאגו, אין מצב שהגשר יקרוס". סיגלית סיפרה: "אמרתי לאנשים במשרד, סליחה, אני קופצת לעשר דקות לראות את הילדה על הבמה. וישבתי על הטריבונוה הרבה יותר מעשר דקות. לא זזתי. ראיתי אותה זורחת מאושר, סוחבת את הדגל הכבד ומחיכת בהתרגשות". לאחר מכן חזרה סיגלית למשרדה. כעבור זמן מה קרס גשר התאורה על הבמה במהלך החזרות והילה נהרגה. באסון נפצעו עוד שבעה חיילים.

הילה בצלאלי נפלה בעת מילוי תפקידה ביום כ"ו בניסן תשע"ב (18.4.2012), בת עשרים ואחת הייתה בנפלה. היא הובאה למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותירה אחריה הורים ושלושה אחים.

הילה הועלתה לדרגת סגן לאחר מותה. הרמטכ"ל הניח זר על קברה. בטקס שנערך כעבור שבוע בהר הרצל, יצר מפקד הטקס, אלוף-משנה דוד רוקני, מבנה חסר של דגלנים כמחווה לזכרה. הדגלנים נשאו מדבקות עם תמונתה האחרונה של הילה האוחזת בדגל חיל הרפואה ועם הכיתוב "צועדים לזכר הילה". יושב ראש הכנסת, ראובן ריבלין, הזמין את הוריה ליטול חלק בהדלקת המשואה.

"עבורנו זו הייתה שליחות והגשמת רצונה של הילה להשתתף בטקס מכובד זה ולתרום כמו שתרמה רבות בתחומים רבים", כתבו ההורים ליושב ראש הכנסת, "כאשר ניצבנו לידך בטקס הרגשנו שהילה ניצבת על ידינו והיא שותפה באירוע סמלי זה".

בת דודתה נגה ספדה לה: "רק לפני כמה ימים ראיתי אותך והיית כל כך שמחה ומאושרת ... הערצתי אותך. משקיעה בלימודים, תורמת המון לקהילה וחולמת להיות רופאה. היית בת דודה מושלמת. מאוד התחברתי אלייך ... הרגשתי שאנחנו מאוד קרובות: שתינו מנגנות בגיטרה, שומעות אביב גפן ואוהבות את הסדרות של כריס ... תודה על כל שנייה שהיינו ביחד והעלית לנו חיוך על הפנים".

חבריה של הילה ליחידת הדגלנים העניקו להוריה אלבום שכתבו לזכרה. בין קטעי הכתיבה, הצילומים והדרגות האישיות שענדה הילה, בלט "שיר להילה" שכתבה ליאור בנטוב ימים ספורים אחרי האסון, ומילותיו מתייחסות ישירות לקריסת גשר התאורה: "התופים ממשיכים לרעום / חצוצרות בהרמוניה משתלבות ... ההליכה המיוחדת, / הזזת הראש, הרמת הברך – אותם כבר לא נראה ברחבה..." המלחין דן ינאי חיבר מנגינה לשיר וסיגלית וירון קראו את מילותיו בערב שירה לזכרה שנערך באולם המרכזי בהר הרצל, במאי 2012: "שרים וזוכרים את הילה", בו שרו את השירים שהילה אהבה. אחיה ניב שר לזכרה את השיר "תגידי" מאת שלמה ארצי. דודה עופר בצלאלי הקדיש לה את השיר "אור הירח" של אביב גפן. הוצגו סרטונים ומצגות ונישאו דברים לזכרה. משפחתה פתחה דף בפייסבוק לזכרה, ואביגל הילה ריבקין, חברתה הטובה, כתבה לזכרה את השיר "בלעדייך", הלחינה ושרה אותו על רקע מצגת באתר "יוטיוב".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן בצלאלי הילה ז"ל

מפעלי ההנצחה נוגעים בתחומי הפעילות השונים של הילה; באוקטובר 2012 נפתחה תחרות טניס נשים על שמה במרכז הטניס באשקלון; בחודש מרס 2013 התקיימה צעדת הבקעה להנצחתה של הילה בה השתתפו כ- 5,000 צועדים. במבשרת ציון מקום מגוריה של הילה הוקמה "תצפית הילה", הצופה על ירושלים; במד"א ירושלים הוקם חדר להנצחתה; במשרד החינוך, אגף חברה ונוער מקיים מדי שנה טקס הפעיל המצטיין ובו מעוטרים בני הנוער על פעילותם החברתית. בשנת 2008 הילה עוטרה כמצטיינת, בשנת 2009 היא הנחתה את הטקס וכיום נקרא הטקס על שמה.

באמצעות "קרן החלומות" – מוענקת מלגת מצטיינים על שם הילה, מדי שנה ע"י בוגרי מועצת התלמידים הארצית – עמותת במתנ"ה (מנהיגות וערבות הדדית). חברה של הילה סיפרו על פעילותה ועל אישיותה: "במותך את מסמלת עבורנו ... את הקשר ... שבין חלומות גדולים לבין מימושם ... קיבלנו על עצמנו את האחריות להמשיך ולשאת את הדגל שהעברת לנו למשמורת, את ההילה היפה שתמיד נשאת ומבחינתנו עדיין נמצאת מעל ראשך. בשנותייך המעטות השארית אחרייך שובל ומורשת של ערכים, ציונות, מעורבות חברתית ותרומה לאחר. אנו מתחייבים להמשיך ולטפח בשמך את הערכים האלה שאפיינו אותך כל כך בתחנות השונות של חיך. נמשיך לתמוך ולעודד נערים ונערות נוספים ללכת בדרכך".

נס הדגל אותו נשאה הילה כמוטו לחייה מתומצת במשפט נכתב ג'יימס ר. מילר "הטוב שבחיים הוא השאיפה והמאמץ להגיע אל היותר טוב".